

Nymburské novinky

NEZÁVISLÉ SOUSEDSKÉ ZPRÁVY

Vážení sousedé,

je mi ctí Vás pozdravit a napsat pár slov do Nymburských novinek.

Léto pomalu končí. Věřím, že jste ho nestrávili jen výstavbou tepelných čerpadel, fotovoltaiiky, případně štípaním dřeva, ale našli jste i čas na odpočinek a zamyšlení. Rád bych se s Vámi podělil o dvě věci, které mě poslední dobou trápí. Třeba se mi uleví.

Žijeme v době technologické revoluce, která naráží na naše osobní a společenské limity. S tím přichází události, které nikdo z nás, ani z odborné veřejnosti nedokáže jasně předpovědět, a přitom se jeví tak logické. V takové situaci nezbyvá než zachovat chladnou hlavu a selský rozum. Místo toho se naše postoje radikalizují a nejsme schopni otevřeného dialogu.

Ve společnosti teď často pozorují dva trendy – ignoraci a mesiášství. Celkem dobře se doplňují. V nadcházejících volbách na všech úrovních bude bohužel kandidovat hodně ignorantů a ještě více mesiášů. Jen málokterý kandidát bude mít odvahu popisovat situaci věcně a bez osobních zájmů. Právě proto bychom neměli strkat hlavu do písku, ale takové kandidáty hledat a podpořit, protože výsledek voleb bude opět jen obrazem naší společnosti a já neztrácím víru, že máme na víc.

Jan Vlasák,
filmový architekt

SERIÁL O NYMBURSKÝCH PODNIKATELÍCH A ŽIVNOSTNÍCÍCH

Truhlářství Kynčl

Kynčlova rodina jede na výlet, 20. léta 20. století

Je obdivuhodné, že se v jedné rodině předává řemeslo nepřetržitě po pět generací. Jde to. Nymburští Kynčlové jsou toho živoucím důkazem, vždyť působí ve svém truhlářství ve Dlouhé třídě čp. 105 od roku 1878! Za téměř 150 let existence firmy udělali svými výrobky – nábytkem do domácností, prodejen a úřadů – jistě radost tisícům zákazníků.

Historie Truhlářství Kynčl se začala psát roku 1878, kdy se do Nymburka ve svých 25 letech přestěhoval z Mříčné u Jilemnice zakladatel firmy Jan Kynčl (1853 -

1916). Ve Dlouhé třídě si pronajal v sousedním domku čp. 104 jednu místnost, která byla dílnou i kuchyní zároveň. Když se uchytil, koupil roku 1883 celý dům a rozšířil závod i ve dvoře. Mezitím se stihl v Bošíně šťastně oženit s Annou Zedníkovou ze Sovenic a již v roce 1881 se jim narodil syn František. Brzy nato přišli z Krkonoš do Nymburka pracovat také Janovi bratři Josef a František.

Syn zakladatele František Kynčl převzal po otci prosperující dílnu, která se již od roku 1894 rozšířila o domy → str. 2

8. a 22. září (pondělí)
Procházka po stopách Boženy Němcové v Nymburce, sraz v 17 hodin u sochy Boženy Němcové na Boleslavské třídě, provede PhDr. Pavel Fojtík

11. září (neděle) od 14:00
Sousedská slavnost na sídlišti v parku u Nezlobiště

13. září (úterý) 18 - 20 h
Podpisová akce Petice za železniční zastávku v Jankovicích v podloubí u Jednoty (Sadová 2167)

17. září (sobota) 19 - 21 h
Whisky ochutnávka U Strejčka, provedou Vás Tomáš Friedel a Martin Pavlíček, členové Scotch Whisky Clubu Nymburk

**POZVÁNKY
NA AKCE**

→ čp. 105 a v roce 1900 zmíněný strýc Josef koupil další sousední dům čp. 103. Nejrozsáhlejší úpravy provozu proběhly po roce 1910 a nastartovaly další rozvoj podniku - jak ostatně hlásal i vývěsní štít - na Parostrojní truhlářství. Už v roce 1910 vznikla plánová dokumentace na přístavbu skladiště ve dvoře domu čp. 105 od nymburského stavitele Josefa Novotného a na přestavbu kotelny pro kombinovaný kotol od nymburského stavitele a architekta Emila Průcknera. Přístavbou prvního patra ve dvoře čp. 105 v roce 1911 se rozšířily skladové prostory pro hotové výrobky. Ve dvoře dále vyrostl 20metrový komín a kotelna, kde byl instalován první parní stroj, jenž poháněl veškeré stroje v dílně, včetně prvního katru na řezání kulatiny. Parní provoz byl následně slavnostně spuštěn 1. května 1914. Za války zemřel zakladatel dílny, František musel narukovat na italskou frontu, takže o chod firmy se starala jeho manželka Františka se svou tchyní.

Parostrojní truhlářství zažívalo největší rozmach v časech první republiky. Rodinný podnik dodával veškeré truhlářské práce stavební i nábytkářské, disponoval dokonce dvěma prodejny, první v domě čp. 104 a další na dnešní Bolešlavské ulici. V dílně pracoval lakýrník i čalouník. V roce 1926 byl uveden do provozu v pořadí již druhý rychloběžný katr. V roce 1943 vznikla plánová dokumentace na další rozšíření dílny do zahrady, k realizaci už však nedošlo.

Po skončení druhé světové války začal postupně předávat zavedené truhlářství František Kynčl svému synu Janovi, jenž se narodil v roce 1912. Za války se roku 1941 Jan oženil s Miroslavou, roz. Novotnou, dcerou řezníka a uzenáře v Nymbur-

Reklamní poutač z dob
habsburského mocnářství

Na dvoře dílny 1993; zleva nahoře: Jaroslav Felix, Jan Holan, Václav Koubek, Vasil Fedačka; zleva dole: Miroslav Kynčl, Jan Kynčl, Jan Kynčl jr.

ce čp. 162. A ještě na konci roku 1941 se jim narodil další pokračovatel truhlářské dynastie, jak jinak než Jan. Po válce přibyl do rodiny o šest let mladší syn Miroslav.

Oba bratři sice pokračovali v rodinné tradici, vyučili se řemeslu v rodinné dílně, ale tento podnik již nebyl jejich v důsledku nástupu komunistů k moci po roce 1948. V roce 1951 byla rodinná dílna uzavřena. Truhlárnu převzal nejprve Sdružený komunální podnik okresu Nymburk, pak poděbradská Dřevovýroba (ta zabavila rodině i dům čp. 105) a od roku 1960 Okresní průmyslový podnik Poděbrady a nakonec v roce 1979 Kovopodnik Nymburk.

Je paradoxní, že Jan Kynčl (*1912), který měl řemeslo i provoz, jak se říká, v malíčku, zde směl dělat už jenom údržbáře. Jeho syn Jan (*1941) si později povzděchl, že vedoucí pracovníci, zejména posledního Kovopodniku, viděli dřevo tak možná v lese. Dříve výstavní podnik zatím v éře komunismu „úspěšně“ chátral. Parní stroj byl v roce 1961 zlikvidován a odvezen do šrotu, v roce 1970 byl demontován katr a za pakatel prodán JZD. Na jaře roku 1987 byla nakonec dílna zcela uzavřena a Jan a Miroslav byli přeřazeni do provozovny v Drahelicích. Jedním z důvodů, proč komunističtí správci do objektu 30 let neinvestovali, byla skutečnost, že se vše nachází

v asanačním pásmu, tudíž jej nechali chátrat, neboť stejně přijde zbourat.

Obrat přišel až v roce 1991, kdy na základě restitucí byla dílna vrácena v havarijním stavu Janu a Miroslavovi Kynčlovým. Pocit oprávněné satisfakce byl současně doprovázen nesmírnou starostí: střechy dávno dosloužily, do skladu zatékalo, za deště pronikala voda i objímka osvětlení, stropní trámy i krovy hnily. Zdejší provoz nevyhovoval ani nejzákladnějším hygienickým předpisům. Jestliže tedy chtěli Kynčlovi podnik zachránit, museli do objektů rozsáhle investovat. Nejednalo se už jen o tři domy v Dlouhé třídě. Dílna se postupně rozrůstala na jejich dvory. Zde na sebe navazovaly tři patrové provozní objekty s pultovými střechami, z nichž jeden, čp. 189, později čp. 2555, je situován podél ulice Jízdecké s technickým vjezdem do objektu.

Od roku 2013 Truhlářství Kynčl společně řídí bratrance Jan (*1967) a Miroslav (*1969), kteří převzali dílnu po svých stejnojmenných otcích. Jim vděčíme za obnovu rodinné firmy po roce 1991 a jejich synům za následné rozvíjení a zachování podniku do současnosti. Je skutečně být na co hrdý, jedná se o vůbec nejstarší fungující firmu v Nymburce.

Zpracoval PhDr. Pavel Fojtík s přispěním
rodinného archivu Truhlářství Kynčl

Zdravotnictví máme jen jedno

Zdravotní systém České republiky a jeho financování provází celá řada nedokonalostí a často není snadné najít tu správnou rovnováhu. Dovolím si zde přiblížit jeden z problémů, který se dotýká dostupnosti a kvality zdravotní péče i v našem městě.

Je to otázka, co by měly financovat kraje v oblasti zdravotnictví a co naopak nikoliv. Na úvod je třeba uvést, že příjmy krajských nemocnic jsou tvořeny platbami od zdravotních pojišťoven podle úhradové vyhlášky, ale také příspěvkem krajů. Z rozpočtů krajů bývají financovány tři hlavní oblasti. Jsou to investice do nemovitého majetku nemocnic, investice do přístrojového a jiného vybavení nemocnic a někdy také podíl na provozních nákladech. Zatímco nutnost investic do budov a areálů nemocnic nepochybně nikdo, úhradu provozních ztrát nemocnic oprávněně lidé vnímají negativně a většina krajů k ní přistupuje jen výjimečně a pokud možno jen přechodně. Někde mezitím se nachází podpora přístrojového vybavení a dalšího vybavení potřebného pro provoz nemocnic. Zaznívají hlasy, že se jedná o typický příklad nerovných podmínek ve vztahu k ostatním poskytovatelům zdravotní péče.

Nabízí se tedy otázka, zda by se kraje měly i v této oblasti starat pouze o své nemocnice, kde hrají roli zřizovatele, chcete-li vlastníka. Podle mě nikoliv, kraje jsou odpovědné za poskytování lékařské péče na celém svém území. Tím neříkám, že by měly z rozpočtu financovat něčí soukromý byznys, a to ani v případě nemocnic například městských. Když však vznikne problém, má mít kraj nejen možnost, ale dokonce i povinnost to řešit. V minulosti lze v různých krajích najít několik dobrých příkladů. Já uvedu ten náš středočeský. Není možné si nevšimnout, že přístrojové vybavení krajem vlastněných a ostatních nemocnic bývá často velice rozdílné. Říkájí to nejen lékaři, ale vnímají to i samotní pacienti, a o ty by zde mělo jít především. Já osobně jako podstatný problém vnímám to, že pomyslné nůžky se v tomto ohledu i nadále víc a víc rozevírají.

Proto se současné vedení našeho kraje rozhodlo od roku 2021 nabídnout dotační program nekrajským poskytovatelům akutní lůžkové péče na přístrojové vybavení. V minulém roce i letos byl o něj veliký zájem a z mého pohledu jako jednoho z hodnotitelů žádostí se jednalo o velmi smysluplné využití prostředků kraje. I naše Nemocnice Nymburk v něm byla úspěšná a jsem rád, že oba příspěvky využívá na přístrojové vybavení, které

ocení lékaři i pacienti.

Pro úplnost pohledu na financování zdravotnictví v kraji ještě musím doplnit, že kraje již delší čas běžně přispívají na poskytování lékařské pohotovostní služby. Je to oblast zdravotnictví, která by bez pomoci krajů fungovala dobře jen málokde. Podmínkou takové podpory bývá dodržení základních parametrů, jako je třeba minimální rozsah hodin nebo dostupnost nezbytného přístrojového vybavení a navazujících služeb jako lékárny nebo třeba laboratoře. Kraj by měl být garantem nejen dostupnosti, ale také kvality takové služby, a proto je zde požadavek na splnění základních podmínek nároku na dotace zcela na místě.

*Marek Michl,
člen Výboru pro zdravotnictví
Zastupitelstva STČ kraje od roku 2016*

Drobnosti, které nám dělají radost.

V Nymburce najdeme mnoho míst, která se v poslední době proměnila do krásy. Myslím, že taková místa nám všem dělají radost. Někdy se jedná o dlouho plánovanou proměnu za stovky tisíc korun, někdy se jedná o maličkosti, které jsou téměř zadarmo. Mě osobně nejvíce těší, když se příjemné spojí s užitečným a povede se iniciovat změnu, na které se podílí místní organizace a náklady jsou minimální v poměru k radosti, jakou působí těm, kteří si jí všimnou. Takovým příkladem je i nově namalovaná zeď před Farním obchůdkem v Tyršově ulici. O to, aby tohle místo působilo veseleji, se postaraly děti z příměstského tábora Domu dětí a mládeže Nymburk. Zeď ozdobená malůvkami dětí je k vidění už nyní v provozní době charitního obchůdku, ale je v plánu také slavnostní odhalení dílka za přítomnosti autorů 8. 9. od 17 hodin. Jste zvaní!

*Jiřina Bartošová,
pedagožka volného času
v DDM Nymburk*

Street art v Nymburce - děkujeme tomu, kdo si to opravdu zaslouží.

V průběhu srpna byly opět nabídnuty street artovým umělcům městské veřejné budovy, aby zde ztvárnili své venkovní malby. Do projektu **Město Galerie 2022** se letos již podruhé přihlásil i Nymburk. Akci přitom již šest let organizuje nadšená parta umělců v čele s Lukášem Kladívkem, což ve zpravodajství z města doposud poněkud chybí a spíše si celou tuto věc neprávem přivlastňuje. To není zdaleka poprvé. Za „zásluhu Města“ na celém projektu lze považovat to, že byly vybrány volné plochy na městských budovách. O všechno ostatní se ale starají jiní. Ve skutečnosti se totiž toto všechno děje formou sponzoringu sprejů a barev a finančních darů celé řady institucí v čele se Středočeským krajem a díky osobní záštitě hejtmanky Petry Peckové. Podíl Města je tedy pak na celé akci vlastně zcela marginální. Takže až budeme obdivovat výjimečná graffiti na učilišti, kině, Žosce a na skautské klubovně na Vesláku, děkujeme hlavně nadšením a zápalu Lukáše Kladívka, Oscuro Ink a dalším borcům

*Pavel Fojtík,
historik a zastupitel*

Nemocnice Nymburk získala dotaci 3 miliony korun na nový rentgen.

Jako poskytovatel akutní lůžkové péče tak již podruhé uspěla se žádostí z Programu ZDRAVOTNICTVÍ v rozpočtu Středočeského kraje. Stacionární skiografický RTG přístroj, který byl z dotace pořízen, brzy ocení odborný personál nemocnice i pacienti.

*Marek Michl, člen Výboru
pro zdravotnictví Zastupitelstva STČ kraje*

KOMUNÁLNÍ VOLBY 2022

Volby do zastupitelstev obcí se konají **23. a 24. září 2022**. Jakým způsobem se hlasuje?

Nejprve je nutné uvést, že na rozdíl od voleb parlamentních se v komunálních volbách hlas vždy vyznačuje křížkem. Každý volič má tolik hlasů, kolik je potřeba obsadit v obci zastupitelských pozic. V Nymburce to je 21 zastupitelů. V komunálních volbách vybíráme jednu kandidátní listinu, nebo můžeme zvolit jednu listinu a k tomu zakřížkovat kandidáta či kandidáty z jiné

listiny. Uebereme tak ale hlas zvolené listině. Jinými slovy, kandidátní listina nedostane 21 hlasů, ale pouze třeba jen 20 a zbylý hlas připadne zakřížkovanému kandidátovi z jiné listiny.

Na co si dát pozor?

V komunálních volbách se nekroužkuje. Platné jsou pouze křížky a žádné jiné značení nemusí být uznáno jako

platné. Pokud volič zakřížkuje více jmen na listinách, než se volí zastupitelů, stává se hlas neplatným. Pokud zakřížkujete kandidáty na listině, kterou jste si vybrali, jednotlivé hlasy pro kandidáty se počítat nebudou, ale vše případně vámi zvolené kandidátní listině.

Těšíme se na Vás při komunálních volbách v září 2022 a přejeme dobré rozhodnutí.

Ptáme se stálých přispěvatelů Nymburských novinek

1. Co Vás v Nymburce nejvíce trápí?

2. Co Vám dělá největší radost?

3. Co byste vzkázali voličům?

Marek Michl

I Mám Nymburk moc rád, ale nejvíc mě trápí, že naše náměstí vypadá stejně, jako když jsem na něj koukal z okna Elišky celé své dětství a pak i v 90. letech, kdy jsem ve stejném bytě bydlel i já sám. Snad všechna města prošla v tomto směru proměnou, některá to za těch posledních 30 let stihla i několikrát. Ale nejde jen o to náměstí samotné. Mám pocit, že až na několik málo výjimek je to takový symbol toho, jak se naše město vyvíjí celé.

2 Jednoznačně jsou to lidé. V Nymburce je spousta lidí, kteří jsou aktivní, mají svému městu co dát, a také to dělají. Vznikla řada akcí, některé i s podporou vedení města, některé bez ní. V tom vidím obrovský potenciál pro dynamický rozvoj, který by naše město posunul dál. Ale raduju se také z řady míst v našem městě. Líbí se mi opravené Rejdiště i obě nové lávky. A třeba Ostrov mám rád naopak proto, že zůstává takový, jaký ho znám celý život.

3 Dejte šanci novým tvářím. Prosím, nenechte se nalákat na líbivé sliby lidí, kteří se na vedení našeho města podílí celou tu dobu, kterou naše město promarnilo. Další sliby lidí, kteří tvrdí, že teď po dvaceti letech to konečně rozjedou. Umí dobře změnit barvu na plakátech, umí zakrýt značku a přepsat název

kandidátky. Ale nevěřím, že jsou schopni změnit své myšlení a našemu městu přinést cokoliv dobrého.

Petr Procházka

I Od začátku devadesátých let se v našem městě změnilo k lepšímu takřka úplně všechno. Trápí mne však slabé čerpání evropských, státních i krajských dotačních programů, díky nimž jsme za poslední léta mohli v Nymburce získat desítky milionů na další rozvoj k lepšímu. Osobně nejsem zcela spokojen ani s dopravní situací ve městě.

2 Město Nymburk je krásné místo k životu s obrovsky strategickou polohou. Máme to i díky železnici všude blízko. Mnoho lidí se aktivně zapojuje do pořádání kulturních a společenských akcí, a tak máme všichni pravidelně kvalitní výběr. Radost mi dělá i revitalizace obou částí sídliště.

3 Každý plnoletý občan Nymburka má možnost jít 23. a 24. září k volbám a dát svůj hlas preferované straně. Přejí si, abyste tuto možnost využili v hojně míře a povedlo se Vám zvolit pro příští 4 roky ty nejlepší možné zástupce. Takové, kteří budou pravidelně dohlížet na to, aby Nymburk již nikdy nebyl městem, kde se zastavil čas.

Pavel Fojtík

I Nekoncepční vyhazování peněz. Město mělo v posledních letech každý rok 110 milionů na investice – to znamená za poslední čtyři

roky 440 milionů korun! – tak se ptám, co bylo v Nymburce postaveno, aby to bylo na vzhledu města jasně rozpoznatelné? Kam ty peníze zmizely? Někdo řekne, že obě lávky. Jenže ty byly vybudovány ze 100% dotací od státu a že oba potřebné kruhové objezdy u nemocnice financoval Středočeský kraj. Modernizace nemocnice se děje za výrazné finanční podpory opět Středočeského kraje. Navíc zejména díky penězům, které se podařilo nasmlouvat bývalému vedení nemocnice pod vedením Aleny Havelkové. Přitom Nymburk potřebuje celou řadu významných investic. Podívejme se třeba na základní školu na sídlišti. V tomto čtyřletí ji tolik potřebné investice zcela minuly!

2 Velmi mě těší, že ačkoliv vedení radnice zjevně vyhlásilo bojkot mé osoby (vyřazování mých článků v Městském zpravodaji či odmítání mých přednášek z velmi nepřesvědčivých důvodů a záminek), neklesá Váš zájem o poznávání nymburské historie v mém podání. Stovky příznivců na Facebooku, pozitivní ohlasy na mé články v regionálních časopisech i vysoká účast na vlastivědných procházkách mi dělají skutečně velkou radost. Současně mě těší zpětná vazba od všech, kteří se rádi podělí o své nymburské zážitky a vzpomínky na léta uplynulá. Společně tak ožívujeme nymburskou historii, z čehož mám opravdu radost.

3 Až půjdete volit, porovnávejte. Naše koalice 2016 - 2018 udělala za dva roky mnohem více práce na vzhledu města než současná koalice za čtyři roky. Za pouhé tři měsíce jsme vybrali vítězný projekt na lávku, která dnes soutěží o nejkrásnější stavbu roku. Je úsměvné, že současná radnice se bezostyšně chlubí cizím peřím. Platí to i pro druhou nym-

burskou lávku. Po deseti letech marných vyjednávání se tehdejšímu místostarostovi Janu Ritterovi v roce 2017 podařilo systematickým vysvětlováním přesvědčit Povodí Labe, že točitá lávka přes plavební komoru dává smysl. Bohužel v dalších akcích současné vedení nepokračovalo: revitalizace Kostelního náměstí, moderní kabát Palackého třídy (formou sdíleného prostoru), letní koupaliště atd. O to vše Nymburk přišel.

Marek Velechovský

I Jako učitele mě aktuálně trápí naprostý nedostatek míst ve školkách a školách. Ve městě se rozmáchl staví mnoho domů a bytů, ale zapomělo se na návazné služby, a to především ve vzdělávání. To je vlastně bezhlavé a do jisté míry i bezohledné, připraví nám to nelehké chvílky do budoucna (a to i když se s tím začne něco dělat už teď). Přitom jsme již před několika lety s kolegy zastupiteli iniciovali např. odkoupení KD Janoušek pro rozšíření Tyršovky. Nebo mě trápí tristní nedostatek míst pro důstojné stárnutí seniorů. Těch věcí by bylo samozřejmě víc, ale na to tu není prostor.

2 Že je Nymburk hezké místo pro bydlení i pro život. Ač má své mouchy, pro nás „Nymburské Srdcaře“ to je pořád NAŠE město, kde chceme žít a postupně pracovat na dalším zdokonalování. Neboť

pořád je co zlepšovat a hledání vhodných řešení je výzva do budoucna pro nás všechny. Jsme tu všichni sousedé a známí, když už ne přímo přátelé, a tohle spojení umí být fajn a mělo by fungovat. Každý můžeme i nepatrnou maličkostí přispět ke zlepšení. Třeba sbírat hovinka po svém psovi, nešlapat na vysázenou zeleň, neodhazovat odpadky, třídít, či se jen obvykle na sebe občas usmát.

3 Jsme na prahu voleb a dalších čtyř let pod něčí taktovkou. Ten „dirigent Města“, by měl být především týmový hráč, který to vše bude sice řídit, ale neměl by se bát dát prostor tu a tam vyniknout i sólistům nebo skupinám hráčů, protože jen tak to bude hrát dobře a my to budeme rádi poslouchat.

Jan Ritter

I Nevyužitý potenciál, který Nymburk má. Řada věcí je již zmařena nenávratně, od rozsáhlých demolic ve 20. století až třeba po odmítnutí dobré nabídky pečovatelského domu V Kolonii, kde se místo toho nyní staví tři obyčejné bytovky. Dobře situované městské prostory se v posledních čtyřech letech rozprodaly developerům, namísto snahy o zlepšení občanské vybavenosti. Stále je tu ale spousta reálných nevyužitých šancí, třeba Labe a jeho nábřeží mohou vypadat a fungovat mnohem lépe. Dlouhodobě zanedbané a přitom denně využívané pro-

story – od oblasti u hlavního nádraží přes Kostelní náměstí až po mnoho ulic a uliček – si zaslouží revitalizaci. V neposlední řadě – znám ve městě mnoho schopných lidí, kteří by mohli městu v ledaščem pomáhat, ale radnice nemá zájem, často jen z důvodů osobní nevrzivosti. Dva roky na radnici ve funkci místostarosty mi potvrdily, že když se chce, jde toho udělat a změnit velice mnoho.

2 To, že je stále mnoho lidí a mezi nimi i řada mladých, kteří v Nymburce ze srdce rádi žijí a stojí jim za to dělat ho lepším nejen pro sebe, ale i všem ostatním. A opravdu všem, nejen těm, kterým se z nějakého důvodu někdo potřebuje zavděčit. Nejlepší akce bývají zpravidla ty, které jsou na městu, jakožto instituci, zcela nezávislé. Typicky Restaurant Day, sportovní turnaje, kultura apod. Silná komunita aktivních lidí je důležitá součást života každého dobrého města a málokteré má na ni takové štěstí jako Nymburk.

3 Voliči, prosím, přijďte k volbám. Pokuste se přitom správně vyhodnotit, kdo z kandidátů dokáže lidem přinést skutečnou přidanou hodnotu a kdo se pouze chlubí cizím peřím, cizími mosty a utrácí naše společné peníze, aby se za ně mohl soustavně zviditelňovat. Nemluvě o slibech různých benefítů za politikou podporu. Je potřeba, aby na radnici skončilo vedení, které podporuje pouze sebe a své podporovatele. Město je nás všech a všichni máme právo se na jeho rozvoji podílet.

Nymburáci nejsou Češi?

Aneb jak a proč jsme dělili naši milou republiku

Přemýšlíte o sobě jako o Čechovi nebo Češce? Ale to děláte špatně! Alespoň pokud se budeme spoléhat na územní členění naší republiky. Žádné Čechy, tím méně pak Moravu a Slezsko totiž naše úřady neznají. Není to přitom tak dávno, kdy jsme o „naše země“ přišli. A ještě před kratší dobou jsme měli možnost se k zemskému dělení vrátit. Ale nevyužili jsme ji.

Téměř tisíciletou tradici rozdělení našeho území na Čechy a Moravu (Markrabství moravské bylo ustaveno v roce 1182) narušila komunistická zvláště. Vítezný únor musel dát hlasitě na srozuměnou, že nic nezůstává při starém. Původní tři země byly nahrazeny 16 kraji, a ty v roce 1960 nahradilo krajů 10.

Ukázalo se však, že nepřirozené úřednické krájení našich zemí nenašlo cestu

do myslí a srdcí našich lidí. Po listopadu 1989 se proto okamžitě objevil plán k návratu k zemskému uspořádání. Návrh zákona byl přichystán, čekalo se jen na schválení parlamentem. Jenže v roce 1992 přišly volby a spolu s nimi nečekané dělení Československa. A zákonodárci České republiky se vylekali. (Proslýchá se, že zejména ti z Čech a především Prahy.) Když se oddělilo Slovensko, nebude se chtít oddělit i Morava? A tak se o zemích přestalo mluvit úplně. Pět let parlament přešlapoval a v roce 1998 schválil nové uspořádání, tentokrát se 14 kraji.

Stali jsme se tak Středočechy, a po zemi České si můžeme jen stýskat. V právních předpisech ale nakonec nalezneme alespoň drobnou útěchu. Prezident Havel totiž do Ústavy vložil –

a to hned na první místo – vzpomínku na naše původní uspořádání. Slavnostní prohlášení proto začíná slovy My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku...

Mgr. Tomáš Friedel, PhD.,
právník a vysokoškolský učitel
Univerzity Karlovy

Sucho a meliorace

Z portálu Intersucho.cz se zdá, že Polabí má letošní léto zatím štěstí – na rozdíl od Moravy, Slezska a severozápadu Čech, kam se extrémní sucho skoro ob týden vrací, jsme na Nymbursku aktuálně (k 1. 8.) dokonce zcela bez rizika sucha. Jenže v noci na 26. července probral i obyvatelé a obyvatelky Nymburka ze spánku dým ze stovek hektarů hořících lesů v Národním parku České Švýcarsko. A vzpomeňme na důsledky dlouhotrvajícího sucha let 2014 – 2020, které u nás vyvrcholilo dvěma měsíci prakticky bez srážek a které bylo označeno za nejvýznamnější sucho v historii naší země. Tyhle události dávají tušit, že aktuální pozitivní stav není žádnou zárukou, že nám počasí bude nakloněno i nadále.

V intenzivně zemědělsky využívaném Polabí navíc do rovnice s nepříznivým výsledkem vstupuje i malá lesnatost (méně než 20 procent) a typ krajiny, kterou lze ve zkratce popsat jako „velké, širé, rodné lány“. V minulosti se na ornou půdu rozoralo vše, co jen šlo, a tak máme v okolí Nymburka pole o desítkách hektarů bez jediné aleje, remízu, jakéhokoli krajinného prvku, který by pomohl se zásakem nenadálé průtrže mračen nebo větrnou erozí – vítr se na takových plochách rád znásobí, odnáší pak cenné živiny a přispívá k degradaci půdy.

To vše je navíc násobeno jedním skrytým problémem: naši předci potřebovali vzít Labi úrodné půdy v říční nivě, která byla ve svém přirozeném stavu několik kilometrů široká, a tak kromě narovnání toku a zrušení přirozených říčních meandrů začali primárně v podmáčených oblastech budovat tzv. meliorace. Šlo o velmi důmyslný systém velkoplošných vodohospodářských úprav. Sítí otevřených odvodňovacích kanálů a drenážních

trubek uložených více jak metr pod povrchem se sbírala a odváděla nadbytečná voda z původně podmáčených luk a mokřadů, které mohly být takto nově využívány jako úrodná pole. Meliorace najdeme na neuvěřitelné čtvrtině plochy České republiky, tyto odhady jsou ale velmi pravděpodobně podhodnocené, neboť dokumentace mnohých děl chybí. Ačkoli máme budování meliorací spojeno hlavně s dobou mezi lety 1950 – 1980, kdy se scelovaly lány, rozorávaly veškeré drobné krajinné prvky v rámci kolektivizace, v povodí Mrliny se začalo s budováním melioračního systému už v roce 1885. Inženýr Boleslav Trojan dokázal za pouhých pět prvních let realizovat celkem neuvěřitelný projekt: celková délka upravených vodních toků dosáhla 61 km, přemístěno bylo 520 tisíc krychlových metrů zeminy. Došlo k výraznému zlepšení půdních poměrů na rozloze asi 3500 ha.

Problém je, že odvodnění fungovalo dobře ve své době – dnes potřebujeme naopak vodu zadržovat, jak to jen pod-

mínky dovolí. Nejde ani tak o to, že by srážek tolik v celkovém souhrnu ubývalo, jako spíš o to, že se zvyšující se průměrnou teplotou (v ČR už jsme překonali 2 stupně odchylky od dlouhodobého průměru) dochází k vyššímu výparu vody a především prší nerovnoměrně – sucho střídají prudké lijáky, při nichž se voda dostatečně nevsakuje, sjede po povrchu a v lepším případě beze škod odteče rychle pryč – a pak chybí...

Co pomůže?

Krajinu musíme dostat do stavu, kdy bude sama schopna se zadržít vody pracovat. Můžeme se v tom inspirovat i z historických map. Na tzv. císařských otiscích map stabilního katastru Čech, které pro naše území vznikaly před rokem 1843, vidíme mnoho rozdílů od stavu krajiny, jak ji známe dnes – meandry říček, aleje, a samozřejmě pole rozdělená na menší díly. Lze jistě namítnout, že doba se změnila a hektarová políčka nikdo obhospodařovat s dnešní technikou nebude. Jenže on by pomohl i kompromis, a pravda, i finanční motivace zemědělců a majitelů půdy potřebné krajinné prvky vracet a zakládat – v tom ale musí pomoci stát.

Co můžete udělat pro krajinu právě vy, i pokud nejste vlastníci půdy nebo na ní nehospodaříte? Zapojit se třeba do projektu Živá krajina na webu spolecneprotisuchu.cz, v rámci nějž pracují vyškolení dobrovolníci na malých studiích odtokových poměrů právě v místě svého bydliště a společně s majiteli půdy a zemědělci se snaží najít řešení, která budou vyhovovat všem. Nebo se ozvěte přímo mně jako místní koordinátore projektu!

Naše krajina se musí připravit na čím dál větší výkyvy počasí – pokud jí ale pomůžeme, bude nám mocným spojencem.

Marta Martinová, redaktorka a koordinátorka projektu Živá krajina

Cestování vlakem a Nymburk – jaká je realita

Záběr přednádražního prostoru z roku 2014, ale jako by to bylo dnes.

Za železniční napojení Nymburka do pěti směrů můžeme být bezesporu vděční. Jsme hrdí na to, že je naše město „železničním uzlem“. Když si ale nalijeme čisté vína a podíváme se, jak tady používání osobní železniční dopravy vypadá ve skutečnosti, dostává se spíše zklamání a rozpaky.

V květnu 2018 jsem na stránkách Nymburského zpravodaje shrnul připravované akce v okolí nymburského hlavního nádraží. V průběhu roku 2017 byly paralelně rozpracovány čtyři projekty. První dva – MODERNIZACE TRATI a VÝPRAVNÍ BUDOVA - byly čistě v kompetenci Správy železnic (SŽ). K tomu Nymburk zadal a řešil další dva projekty - PŘEDNÁDRAŽNÍ PROSTOR A AUTOBUSOVÝ TERMINÁL a PARKOVIŠTĚ TYPU PARK & RIDE (P+R, zaparkuj a jed), protože ty se nacházejí na pozemcích města.

Od té doby se však kromě pár drobností kupředu neposunulo vůbec nic. Hlavní nádraží stále nefunguje bezbariérově, což velmi znesnadňuje cestování také maminkám s kočárkem, a v prostoru pokladen s čekárnou málokdo uvěří, že je ve „výpravní hale“ patnáctitisícového města. Z přednádražního prostranství každý soudný člověk co nejdříve uteče a sousedící manipulační plocha v tichosti plní svou prostou funkci nekultivovaného odkladiště aut.

Když si problémy spojené s naším nádražím shrneme, dojdeme k tomu, že:

- Projekt nového parkoviště postupně

ztroskotat na složitých řešeních přeložek vedení podzemních inženýrských sítí, kterými je bývalá drážní plocha doslova protkána.

- Přednádražní prostor měl být vloni řešen znovu od začátku, a to již poněkoli káté, nyní v souvislosti s architektonickou soutěží na rekonstrukci výpravní budovy. Soutěž je ale na základě aktuálních informací odsunuta na neurčito. Připomeňme, že v únoru 2019 jsme zorganizovali Petici za záchranu budovy Hlavního nádraží v Nymburce, kterou svým podpisem podpořilo na 800 občanů. Petice reagovala na obnovený záměr tuto stavbu zbourat. V roce 2020 pak měli o osudu nádraží rozhodnout občané prostřednictvím anket, na což zase reagovala odborná veřejnost otevřeným dopisem, který také podporoval zachování historické stavby a vyjadřoval obavy z činění závažných rozhodnutí na základě anonymních anket. Tento dopis podepsalo několik desítek uznávaných odborníků – architektů, historiků i vysokoškolských pedagogů. A nakonec i vyhodnocení zmíněné veřejné ankety znělo jednoznačně – NEBOURAT! Takže hlas veškeré veřejnosti byl nakonec v naprosté shodě.

A co se tedy vlastně děje dnes?

Pravděpodobně jedinou probíhající aktivitou jsou nové úpravy letitého projektu Modernizace trati v úseku Nym-

burk – Lysá nad Labem, jehož součástí sice není samotná výpravní budova, ale alespoň nástupiště a podchody. Před čtyřmi roky se počítalo se zachováním současné linie trati, nyní se Správa železnic vrací ke zvětšení poloměru oblouku u nadjezdu se zvýšeným počtem kolejí na tři. Stále je ovšem pominuta možnost vzniku nové zastávky Nymburk - Jankovice na trati směr Lysá nad Labem. Přitom by tato zastávka přiblížila cestu k vlaku několika tisícům Nymburáků ze západní části města o více než 1 km (!).

Vůle občanů je zjišťována osvědčeným způsobem – peticí, která tuto debatu, doufejme, konečně otevře veřejně, nikoli pouze na jednáních za zavřenými dveřmi a od stolu. Dosud byla tato myšlenka opakovaně Správou železnic smetena bez diskuze a patrně hlubší komplexní analýzy, přitom třeba zastávka Čelákovice - Jiřina je od tamní hlavní železniční stanice také relativně blízko a v její docházkové vzdálenosti se nachází pouze rodinné domy. U možné zastávky Nymburk - Jankovice se ale jedná o zástavbu paneláků a bytovek, odkud velké množství lidí každodenně jezdí za zaměstnáním do Prahy a kde je předpokládán další rozvoj města. Stejně tak i zastávky Stratov a Ostrá či stanice Neratovice a nedávno zprovozněná zastávka Neratovice sídliště jsou od sebe vzdáleny pouhých 1,2 km. Města a obce na to musely dlouhodobě „tlačit“, protože to je v jejich zájmu, a Nymburk →

Krátké pojednání o odpadech

V minulém vydání jste měli možnost si přečíst stručné pojednání o chytrých městech a zlepšení komunikace mezi samosprávou a občany. Dnes bych k zamyšlení ještě rád dodal i další možnosti, jak může samospráva ulehčit život svým občanům. Jedním z takových zajímavých projektů je svoz komunálního odpadu zdarma. Tento systém úspěšně zavedli a praktikují v některých městech. Jako příklad mohu uvést město Nová Paka, Ústí nad Labem, nebo například Teplice, kde odpady od občanů vyváží zdarma již od roku 1998. Celý systém ovšem vyžaduje maximální součinnost obyvatel a svědomité třídění, aby zpracovatelská firma měla co nejnižší náklady na dotřídění odpadu, a doplatek pro město tak byl minimální.

Existuje však i mnoho dalších způsobů, jak mohou představitelé obcí a měst společně s jejich obyvateli rozvíjet vzájemnou spolupráci a učinit život v nich příjemnější, více přátelský a skutečně vzájemně propojený pomyslným mostem mezi občany a jejich představiteli.

Petr Procházka, dispečer mezinárodní vlakové dopravy a krajský zastupitel

Perličky ze školních lavic

Už zhruba rok se setkáváme na stránkách Nymburských novin a já se většinou držím témat školství či přírody (co byste také čekali od učitele přírodopisu). V tomto vydání to bude takové mírně osobnější, ale pořád o škole i o přírodě.

Vzpomínám, když jsem byl student veterinární střední školy, jak jsme si jednu hodinu s panem profesorem Šimkem povídali o tom, jak se stal učitelem. Říkal, že to nikdy nechtěl dělat a že učí vlastně omylem. „To víte, že jo,“ říkal jsem si tehdy. Když učit nechci, tak neučím, ne? A ono ejhle, do deseti let mě potkalo úplně to samé. Nikdy jsem nechtěl učit. Ono se to tak nějak stalo. Z místa ředitele jedné potravinářské firmy jsem sám a dobrovolně odešel do školství. Přišlo mi to daleko víc kreativní a v tu dobu jsem to tak cítil. Už jsem u učení zůstal a tím, že se s některými žáky potkám i mnoho let po jejich dostudování a oni mě zdraví a nenadávají mi, se přesvědčuji, že jsem asi tenkrát neudělal úplně chybu, jak mi to mnoho lidí okolo mě říkalo. Také ale díky zkušenosti z jiných oborů (pracoval jsem v neziskovém sektoru i na stavbách), беру to školství mírně jinak. Víc táborově. A díky tomu si osobně myslím, že jsem se možná našel a dělám už to, co mě opravdu baví. Učím.

Kromě fotodokumentace života školy jsem začal sbírat „kecy“ ze školy (tak jsem si to pro sebe nazval podle jedné YouTube skupiny). Rád bych vám jich několik představil, taková ta přehledná, vědomé či nevědomé omyly či přepisy a občas i pouhá neznalost. Neberte to prosím nijak špatně, stane se to každému a přijde mi to vtipné a roztomilé, neboť často vznikají opravdu nechťíc. Za tu dobu svého učení jsem jich z různých testů, zkoušení ale i z obyčejného povídání nashromáždil přes 40 stránek. Asi už by to dalo na knížku (najde se vydavatel?) a občas něco použiji do jiných článků.

Proto jsem si pro vás dnes připravil malou ukázkou toho, co někdy vypustí žáci základky do světa. Ale někdy i jejich rodiče, kolegové a někdy i já sám. Nechal jsem je v původním znění, tak se nedivte... doufám, že se nad nimi pousmějete jako často já.

Omlouvám syna z výuky, jde ke kadeřnici.

Jak se jmenuje největší africká poušť? Salát ... ne salám.

Není ten šnek nějak mrtvej? Není, on je mrtvej jenom vevnitř.

Buňka se vynalezla v roce 1995, vynalezl ji Robin Hook a používá se ve včelím plástu.

Lišejník se rozmnožuje pomocí trusu.

Vyr je nebezpečná bakterie.

Co je to antibiotikum? Náký prášky nebo kapky a musí se ležet v posteli.

Pavouci serou hmyz, který nám škodí.

Strach z pavouků je anarchofobie.

Pavoukovci mají 4 končetiny a 8 nohou.

Obratlovci mají páteř, která jim zůstává na celý život, nebo se jim mění v páteř.

Plynový měchýř udržuje rybu ve vodě, aby nespadla.

Jak vznikli obojživelníci? Ryby chodili čím dál víc na souš, až se přizpůsobili a narostli jim nohy.

Hadi jsou typický tým, že nemají ani nohy ani ruce, jenom někteří mají ruce.

Želvy, které jsou holky vylézají na zem klást vajíčka, klučíci želvy nevyšlézají.

Tučňáci žijí na zimním pólu.

Prase divoké chutná jinak než domácí, kvůli jejich zbarvení.

Sudokopytníci se využívají na maso neboli jídlo.

Kočkovité šelmy jsou samotářské, jenom lev je seriózní.

Savci mají chlupatou srst.

Marek Velechovský, učitel na ZŠ Tyršova

Plňte si sny!

Mí přátelé z redakce Nymburských noviněk mě požádali, abych napsal krátký text na téma: O čem sním. Byla to milá narážka na to, že jsem napsal už tři knihy a stovky článků o brutálním a všehoschopném oligarchovi Andreji Babišovi, jenž se snažil vzbudit sympatie tím, že lidem rozdával na mítincích marketingovou knihu O čem sním...

O čem sním já, teď před volbami? Odpovím na to krátkou „povídkou“.

Ve zlatém fondu mého fotoarchivu mám jednu fotku, o které sním, aby zůstala věčnou a aby nikdy nezestárla. Moc rád se na ni dívám a připomínám si ji.

Je někdy z přelomu listopadu a prosince 1989 z auly nymburského gymnázia. Stojím na ní u řečnického pultu, svetr zastrčený do džínů (vím, dnes by mě za to módní policie asi potrestala), a jako nějaký bonviván jsem měl ještě šálu kolem krku. Byl jsem tehdy student Pedagogické fakulty UK, bylo mi 20 let a „dělal jsem sametovou revoluci“ ve svém rodném Nymburce. Vedle mě byl tehdy v aule gymnázia kromě jiných studentů ještě Jan Vlasák. Tichý, zádumčivý kluk, který ale když pak promluvil, získal si sympatie všech. Tehdy jsem si v duchu říkal: „Takový bych chtěl někdy být. Promluvit a mít hned zamilované publikum jako Honza“.

„Asi bychom měli jít do politiky a změniti ji,“ pravil jsem v roce 1989. A tak jsem v roce 1990 kandidoval za Občanské fórum do nymburského zastupitelstva. Honza se držel své zádumčivé po-

Jan Vlasák a Jaroslav Kmenta v aule nymburského gymnázia (1989)

(foto: Vladimír Kvíz)

vahy a váhal... Já jsem ve volbách uspěl a do komunálu na chvíli skutečně „vlezl“. A i když jsem pak musel „nymburský parlament“ opustit, protože jsem šel po studiích dělat novináře, nikdy jsem o nymburské dění neztratil zájem.

Jan Vlasák dělal, co uměl nejlépe, a dnes je vážený filmový architekt s mnoha Českými lvy na kontě. Já jsem novinář, spisovatel a autor několika filmových námětů. Ale jedno nám zůstalo dodnes: demokracie a svoboda jsou pilíře, od kterých neuhneme. Staré komunistické kádry a jejich novodobé klony – ať už v jakékoli podobě – jsou nám cizí. A taky jsme určitě s Honzou zajedno i v tom, že ve veřejných funkcích – a to i v komunálu – mají být politici trans-

parentní, ctít morální hodnoty a nelhat a nekrást. S Honzou nás pak spojuje ještě jedno: máme rádi Nymburk. A i když jsme pracovně „vytížení Pražáci“, žijeme a třeba i umřeme v našem Nymburce.

A jak to celé dopadlo? Honza se konečně rozhoupal a následuje mě. S úlevou tedy mohu konstatovat, že po těch 33 letech se mi letos plní další můj sen: Honza jde do politiky. Kandiduje za Nymburské demokraty.

Mám tedy jednu radu na závěr: Plňte si své sny, buďte vždy fajn a milí lidé a ctěte demokracii a svobodu. My jsme ji s Honzou a s tisíci dalšími vybojovali. Byla by škoda a tragédie to všechno zahodit.

(foto: Vladimír Kvíz)

Jaroslav Kmenta,
čestný občan města Nymburk

Nesnižujme laťku aneb všechno, co jsem se naučil v animovaném filmu

Při své práci producenta animovaných filmů jsem se naučil pár věcí. Nejsou to žádné velké pravdy, ale spíš mnoha lety potvrzené zkušenosti. Možná některé z těch věcí platí i v politice, nejen té velké, celostátní, ale i v té, kde se všichni mezi sebou znají a „vidí si do talíře“...

Animovaný film trvá dlouho. Hrozně dlouho se připravuje, dlouho a trpělivě se natáčí a v kinech, u diváků, v jejich myslích i dlouho žije. Všechna ta energie, námaha, peníze, čas i slzy jsou smysluplné, když se tvůrci mohou za sebou ohlédnout a říci „stálo mi to za to“. Něco tu po mně zůstane.

Aby si to mohli tvůrci na konci říct, platí, že shoda a spolupráce přináší lepší výsledky než hádky, spory nebo zvýšený hlas. Naučit se poslouchat spolupracovníky, kteří to určitě nemyslí špatně, je jedna z vlastností režiséra i producenta. Režisér je vizionář, snílek, který ale musí o svém nápadu přesvědčit všechny okolo. Aby chtěli jeho vizi sdílet, pomáhat mu s ní, přinášet mu svůj talent, zkušenosti a dělit se s ním o svůj čas k společnému výsledku. Obzvláště, když si představíte, že to všechno trvá, trvá a trvá.... Možná ta „trvanlivost“ a vytr-

valost jsou věci, které v politice přinášejí podobné zadostiučnění a naplnění. Vytvářet pro druhé něco, co mne samotného přesahuje, jistý idealismus a potřeba vidět za horizont jedněch voleb a nedělat jen věci pro první chvíli a efekt. To je i rozměr politiky, který mi v ní často chybí, snaha v dnešní rychlé a on-line době vše vyřešit okamžitě, dosáhnout okamžitého výsledku anebo prospěchu je v kontrastu k věcem, které přesahují, které mají další rozměr a jsou „naplňující“.

Ale i ve filmu jsou „malé věci“, které potřebují rozhodnost a odvahu jít proti většině, trpělivě argumentovat i těm nejhlasitějším oponentům a snažit se pochopit jejich cíle nebo vidění. Umění hledat shodu i prosazovat nepopulární, bolestivé. Nebo chtít změnit věci zaběhané tak dlouho, že už se nikdo ani neodváží pomyslet, že by mohly být jinak. Přemýšlet o své práci, přemýšlet o souvislostech a nebát se ptát, i se nechávat inspirovat.

Moje dcera, která vyrostla v Nymburce, ale už roky studuje a žije v zahraničí, vždy když se vrací domů, nám připomíná ještě jedno pravidlo: „Nesnižujte si laťku, nesnižujte obecné standardy – v chování

k druhým, v respektu, v práci i v očekávání výsledků a v tom, čeho chcete dosáhnout.“ Těší mne, že je to pohled nové generace, pohled s nadhledem a odstupem a přitom tak jednoduché pravidlo. Je radost, že naše děti se už snaží dívat za „horizont“ a nastavovat nám rodičům „laťku“.

V tomhle je smysl voleb, v tom je síla i slabost demokracie. Ne jen dívat se na kandidáty, na jejich práci, na to jak se prezentují, co dělají, ale také co nedělají, o čem neradi mluví nebo čím se nemohou chlubit. Volby jsou příležitost si takovou bilanci udělat, ozvat se a třeba Nymburk nebo Česko o kousek posunout, aby děti našich dětí mohly říkat: tohle se jim povedlo, tohle stálo za to, tohle nám tu po nich zůstalo...

*Martin Vandas,
producent animovaných filmů*

U dopravních projektů by se nemělo zapomínat na navazující dopravní řešení

Každý dopravní projekt, ať chceme či nechceme, má dopady do širších vztahů. Na tyto souvislosti by se nemělo zapomínat a je dobré a účelné je řešit. Je bezpochyby dobře, že došlo ke zprovoznění okružních křižovatek u nemocnice a nové lávky přes Labe. Je však velká škoda, že u těchto staveb nejsou řešeny další dopravní návaznosti.

Okružní křižovatky a nezprovozněná autobusová zastávka

Původní projekt byl již před lety doplněn o autobusovou zastávku. Záměrem bylo, aby autobusy nemusely nekomfortně odbočovat do ulice Bedřicha Smetany a projíždět ulicí 2. května. Je proto zarážející, že doposud zastávka nebyla zprovozněna, a to i přes to, že zprovoznění chce i organizátor dopravy, organizace IDSK. Zprovoznění zastávky je žádoucí nejen z uvedeného důvodu (odlehčení ulice 2. května a komfortnější průjezd pro řidiče autobusů),

ale i pro cestující (umístění blíže ke zdravotnickým zařízením).

U projektu křižovatek se však nejedná o jediný problém. Dalším problémem stavby je špatně provedená umělá vodící linie od nemocnice k mostku přes Vally. Toto chybné, pro nevidomé osoby dokonce nebezpečné provedení bylo potvrzeno i dopravní fakultou ČVUT. Už jen „drobností“ pak je chybné uvedené číslo silnice na směrové tabuli s cílem Poděbrady, kde je na křižovatce u bazénu uvedeno číslo silnice 330 místo 331.

Lávka přes Labe bez orientačního značení pro cyklisty a zmatečné značení na Zálábí

Nová lávka přes Labe pohodlně spojuje nejen dvě části města, ale i dvě cyklotrasy podél Labe. Ani přes opakované upozorňování v průběhu stavby nedošlo k instalaci orientačního značení pro cyklisty, které by cykloturisty na toto propojení smysluplně upozornilo. Naopak došlo k odstranění směrovek na parko-

višti Pod Eliškou, a to včetně nedávno doplněné směrovky k muzeu a centru města.

Na straně Zálábí je pak v dopravním značení paradox, kdy při nájezdu od ul. Kolínská je nejprve značka zákaz vjezdu všech vozidel (tj. včetně cyklistů) a teprve za ní značka stezka pro chodce a cyklisty. A tak místo toho aby na území města míst se zmatečným dopravním značením ubývalo, jedno takové místo přibývalo.

*Marek Mejzr,
dopravní inženýr*

Výherci z červnového čísla Nymburských novinek

Naše křížovka s historickou tajeňkou se opět setkala s velkým ohlasem mezi Vámi čtenáři. A proto i tentokrát bylo z čeho vybírat. Losování výherců proběhlo 24. července a první cenu, knihu Michala Plavce Kapitoly z dějin královského města Nymburka z roku 2010, vyhrála Marta Svobodová z Nymburka. Výhru jsme předali osobně 29. července. Paní Svobodovou kniha nesmírně potěšila.

Stejně jako minule nám bylo líto, že bychom ostatní luštitelé neodměnili další menší knižní pozorností, takže jsme vylosovali dalších 9 luštitelů, kteří si mohli vybrat ze široké nabídky knížek a brožurek s nymburskou tematikou. Moc si Vašeho zájmu o naše sousedské

noviny vážíme, a proto jsme následně všem vylosovaným výhry předali osobně až do domu. Největší zájem byl o knihu Příroda Nymburka a její ochrana. Všem vylosovaným gratulujeme!

A o jaké tituly se bude hrát v dnešním čísle? Vybrali jsme tyto knihy: Almanach Gymnázia Nymburk ke 100. výročí založení školy (1903-2003), Loučeň a Thurn Taxisové od Zdeňka Marečka, kniha Divadelní soubor Hálek Nymburk v letech 1980-2010 od Vítka Špinky, o cukrovarnictví ve Svatojiřském lese – Bílé zlato historie cukru v kostce a jako poslední - Žulové krajiny středních Čech od Václava Cílka.

*Pavel Fojtík, Marek Velechovský
a notář slosování Marek Michl*

Kdo byl a jak se jmenoval první ministr československé vlády, který se narodil v Nymburce?

POMŮCKA: EREMITÁŽ, ODVEST, OVI, PRŮVAŘ, RUDL, SC	PRŮHLEDNÁ HMOTA	POUSTEVNA	KOUZELNÍK		KLUZKO	DOMÁCKY JAN		ŠÍŘKA	ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ (ZKR.)	KVĚTINY (HOVO-ROVĚ)		BOLEST	NĚMECKY ON		POUZE	OBYVATEL INDIE
NA TOTO MÍSTO				INIC. HERECŮ JANDOVÉ				VŠAK (NÁREČNĚ) VELKÁ MÍSTNOST				SPOJKA		NĚKDEJŠÍ SPZ JIHLAVY ÍRÁNSKÉ SÍDLO		
HLAS VRÁNY				HÁJKY EVROPAN								STŘÍBRO-ŠEDÝ KOV INIC. HERCE RODENA				
1. DÍL TAJENKY									KÓD TOKELAU ČÁSTICE				ANGL. A ŘÍMSKY 3			
RUSKÁ REKA			SKLADIŠTNÍ VOZÍK SOLMIZAČNÍ SLABIKA					ZHRUBA 4047 M2 ZÁKLADNÍ ČÍSLOVKA				FINSKÁ OBEC ŘÍMSKY 1501			DÍL	SOUBOR
	INIC. HUDEBNÍKA MLÁDKA ZNAČKA LOŽISEK			OPAK PŘED CITO-SLOVCE CHRČENÍ				ČÁSTI TÝDNE OMOTAT				HLAVNÍ MĚSTO BĚLORUSKA ÚSPĚCH				
POTICHU						FINSKY DVERE POVEL PRO PSA					STĚNY ANGL. ČERNÝ			OKRESNÍ ODDĚLENÍ (ZKR.) TÓN B		
HAD Z KNIHY DŽUNGLE			DRAVÉ VLASTNÍ IROVI					KÓD BURUNDI VYRÁBĚT LÁTKU					OBEC NA SLO- VENSKU 1000 KG			
NEPRAVDY				OPIČI NÁZEV PÍSMENE Q				PRKENNÉ STROPY AUTOMATICKÉ NASTAVOVÁNÍ TV STANIC				LETMÉ DOTYKY MIČE SKOBA				
	KALEN- DÁRNÍ ZKRATKA PRO PONDĚLÍ	INIC. ZPĚVÁKA KRAJČA RODINNÝ DŮM (ZKR.)			2. DÍL TAJENKY MOŽNÁ (KNIŽNĚ)											
PROVÁŘENÍ KOŘENE SVARU						PODNOS						INDICKÝ FILM		INTERNET. DOMÉNA PRO SEYCHELY		
VZÍT NA VOJNU							STANICE TECHNICKÉ KONTROLY (ZKR.)					MODEL VOZU FORD		CHEM. ZN. TELLURU		

Vyluštěné znění tajeňky pošlete na adresu redakce či e-mail nbk.novinky@email.cz. Správné odpovědi budou slosovány a výherci obdrží za odměnu knihu s regionální tematikou.